

Muzikal za vso družino

Premiera v Lutkovnem gledališču Maribor

BARBARA VOLČJAK

Andrej Jus: Žaba Greta. Režiser: Andrej Jus; avtor likovne podobe, lutk, kostumov: Iztok Hrga; scenografka: Ajda Primožič; avtorja glasbe: Maja Pihler Stermecki, Gregor Stermecki; lektor: Simon Šerbinek; igralci: Metka Jurc, Maksimiljan Dajčman, Maja Pihler Stermecki, Elena Volpi, Anže Zevnik. Premiera 27. decembra 2011.

Čeprav smo navajeni, da lutkovne predstave za otroke vključujejo veliko glasbenih elementov bodisi za ilustracijo dialogov bodisi v podkrepitvev razpoloženja na odru, je Žaba Greta vendarle nekoliko posebna. V njej namreč glasbeno-plesni elementi krepko prevladujejo nad govornimi, po intenzivnosti jim konkurira kvečjemu vizualna podoba lutk na razmeroma konvencionalni sceni. Zaradi naštetega lahko predstava mirno nosi žanrsko oznako muzikal.

Sodeč po gledališkem listu, je avtor Andrej Jus pri nastajanju predstave ubral utečeno pot od besedila na oder, pri čemer je glasbeno opremo prepustil tandemu Pihler-Stermecki, ki nas tudi sicer navdušuje z radijskih valov ali youtuba. Težko in pravzaprav nepotrebno je presoditi, ali se je muzikalni del v celoti prilagodil besedilu ali si ga je kje tudi podvrigel, saj se večinoma harmonično zlivata. Najbrž pa je prav posebna ustvarjalna izkušnja igrati glavno vlogo v muzikalu, ki si ga deloma tudi napisal.

Besedilo med drugim nagovarja gledalce s slengovskimi izrazi in jih prav nič ne obvaruje pred kruto resnico, da mora včasih tudi kdo umreti (ali mu to vsaj grozi). Pohvalno je, da kljub rimi gladko teče in ne učinkuje prisiljeno, prav tako ne

Obrtniško čisto spodoben izdelek za družinsko zabavo. (Arhiv LGM)

moralizira in ni lažno nežno. Greta je pač grda, ne zna kvakati in tudi mama očitno ni preveč navdušena nad njo. Žaba zato odide v svet in končno po nekaj pustolovščinah le najde prijatelje. Pravzaprav sme pri njih ostati, ker jih s svojim rjovenjem reši pred ljudmi in se s tem izkaže za koristno. No, morda pedagoška komponenta predstave le ni tako zakrita, kot se zdi zaradi neposredne nazornosti prikazane.

Glasba na pomensko-čustveni ravni sledi besedilu, je živahna in razigrana, po potrebi tudi temačna, nekoliko se zatakne le pri izvedbi. Težava ni v interpretaciji, saj so mariborski lutkarji glasovno kot vedno brezhibni, morda se je zgolj treba navaditi na način recepcije muzikala, pri katerem je večina besedila zapeta in je treba pozorneje prisluhniti tekstu, četudi ga kdaj prekriva instrumentalna izvedba. Poleg tega mora gledalec obenem sprejemati še vizualne informacije gibov in likovne podobe lutk, saj so z glasbo neločljivo povezane.

Lutke so v tokratni predstavi deloma kostumi, ki jih igralci nosijo kar na sebi, deloma predimenzionirane ročne lutke. Ne izstopajo po tehnolo-

giji ali inventivnosti, kvečjemu po barvah in kričavosti, ki jih otroške-mu svetu sicer tako radi dovolimo, ne da bi se vprašali, ali obstaja mera kiča, ki je še zdrava za razvoj njihovega odnosa do umetnosti. V najboljšem primeru upamo, da bodo ob več možnostih razvili lasten kritični pogled in (dober) okus. Ob lutkah/kostumih dopolnjuje likovno podobo uprizoritve dokaj veristična scenografija, ki za nekatere prizore dovolj posrečeno uporablja tehniko senčnega gledališča, sicer pa ostaja znotraj tradicionalnih prijemov.

Omenimo še gib, za katerega je (spet sodeč po gledališkem listu) očitno poskrbel kar režiser, čeprav tovrstna uprizoritev kar kliče po sodelovanju strokovnjaka. Ali pa v gledališkem listu kdo manjka?

Razmeroma dolga predstava sicer nikakor ni razvlečena, nasprotno, na trenutke učinkuje skoraj zaletavo, saj si prizori sledijo brez sekunde prekinitve. Dramaturško je dovolj razčlenjena, da dobi zgodba smiselni rep in glavo (dokler otroci verjamejo, da se lahko žaba poroči s človeško ribico), in pravzaprav je obrtniško čisto spodoben izdelek za družinsko zabavo.